

DE STER VAN NEDERLAND

1 JULI 1934

No. 13

39e JAARGANG

„Er is vandaag licht in de wereld. Het is een grooter en helderder licht dan ooit te voren in de geschiedenis. Dit licht is de waarheid van God, zooals door den Vader is geopenbaard. — Levi Edgar Young.

DE PROFEET VERZEGELDE ZIJN GETUIGENIS

Door Pres. Joseph F. Merrill

De Kerk heeft sinds haar organisatie, op 6 April 1830, vele donkere, ontmoedigende dagen doorgemaakt, doch de donkerste van alle was 27 Juni 1844 — negentig jaar geleden. In den namiddag van dezen vreeselijken dag werden de groote profeet der laatste bedeeling, Joseph Smith en zijn aan hem verknochte broeder Hyrum, de patriarch, door een gemeene, slechte bende in de Carthage-gevangenis, Illinois, laaghartig vermoord. Tezelfder tijd werd een vrijwillig gevangene en metgezel, John Taylor, de derde president der Kerk, doodelijk gewond. Wellicht zal men tevergeefs de bladen der geschiedenis doorzoeken, teneinde een martelaarschap te vinden, verraderlijker en koelbloediger dan dit.

Deze onschuldige dienstknechten van God en den mensch be-
steedden het laatste uur van hun sterfelijk leven om te getuigen van de goddelijkheid van het werk, waaraan zij onophoudelijk hun krachtig manzijn hadden gewijd; toch wisten zij, dat de dood aan de deur der gevangenis wachtte. Niettegenstaande dit waren ze kalm, bewust van het feit, dat zij vrij waren van belediging tegenover alle menschen. Hoewel zij blijde waren geweest, wanneer de beker aan hen had mogen voorbijgaan, waren zij gewillig, hun leven te geven voor hun vrienden — de getrouwe leden der Kerk — en hun getuigenis met hun bloed te verzegelen.

De gebeurtenissen der voorafgaande dagen vooral waren moeilijk. De profeet hoorde, dat eenigen zijner vertrouwde vrienden verraders waren geworden en zich hadden aangesloten bij zijn bitterste vijanden en allen plannen smeedden voor zijn dood.

Hij wist, hoe aan hun lagen te ontkomen en stak met zijn broeder Hyrum de Mississippirivier over naar Iowa met het voornemen, zich naar het Rotsgebergte te begeven. Maar toen enkelen van de dichtst bij hem zijnden er bij hem op aandrongen, naar Nauvou terug te keeren en zich aan zijn vijanden over te geven en zijn voorgestelde ontkoming laf noemden, was hij bereid terug te keeren, zeggende, dat indien zijn leven voor zijn vrienden van geen waarde was, het dit ook niet voor hem was. „Maar”, zeide hij, „ik ga als een lam ter slachting.” Dit wist hij, maar zij schenen het onmogelijk te achten, dat de Heere het martelaarschap zou toestaan van Zijn verkoren mondstuk, den grooten profeet, die aan het hoofd der laatste bedeeeling stond. Maar toen de menschen enkele dagen later het lichaam van hun geliefden leider zagen, waren ze niet alleen ten zeerste verslagen, maar eveneens in zeer groote duisternis. Voor hen was het onmogelijke werkelijkheid geworden. Zij waren versuft, ontsteld. Zij beschouwden hun toestand gelijk aan die van de discipelen van Jezus, die Zijn levenloos lichaam aan het kruis zagen hangen.

Maar zou het werk des Heeren ophouden bij het martelaarschap? Uit deze vreeselijke duisternis verreezen beproefde en sterke leiders, die den steun van een menigte getrouwe volgelingen wonnen, wier getuigenis sterker was dan ooit tevoren. „De Heere wil een beproefd volk”. Zij waren beproefd en zagen nog moeilijkheden van het ergste soort voor oogen. Toch waren zij onbevreesd. Zij besloten „voort te gaan”. Ja, na den vreeselijken schok volgde herstel en het werk ging voort. Het was in den laatsten tijd opgericht en zou aan geen ander volk overgelaten worden. Deze en andere gedachten gaven hun kracht en moed. Natuurlijk waren velen zwak en vielen af, maar de groote meerderheid werd sterker dan ooit tevoren. De Heere verrichtte Zijn werk op Zijn eigen wijze. Dit was altijd zoo; het zal altijd zoo zijn.

Door het martelaarschap werd deze les opnieuw geleerd. Ze dient door alle Laterdaagsche Heiligen te worden geleerd en onthouden. Des Heeren wegen zijn niet de wegen der menschen. Geen van ons kan Zijn hand tegenhouden. Zijn werk zal voortgaan. Zijn kerk is hersteld, om nimmer meer teniet gedaan te worden. We mogen falen en wij zullen falen tenzij wij nederig zijn en voortdurend er naar streven, verzoeking en kwaad te overwinnen, maar Zijn aardsch koninkrijk zal geregeld voortgaan.

Ons groot doel dient te zijn, met haar voort te gaan — in een kennis van het Evangelie te groeien, meer actief te worden in goede werken, en meer overvloedig den geest van verdraagzaam-

heid, liefdadigheid en liefde te toonen — een overvloed van goede vruchten voort te brengen, getrouwe volgelingen van Jezus Christus waardig.

DE WAARDE DER ZIELEN

Ouderling John A. Widtsoe van den Raad der Twaalven
(Vervolg).

Een ieder zal moeten sterven. Vele menschen zijn door het kruishout ter dood gebracht. Maar slechts Een is gekruisigd, Die den dood stierf voor het geheele menschelijk geslacht in Zijn eigen dood. Die de last van alle zonden der menschen voelde, omdat Hij door Zijn dood de menschheid moest redden. Een kostbare gave was Christus' leven, gegeven opdat wij zaligheid zouden kunnen beërven.

De waarde van zielen door Christus' dienstbaarheid, moet zeer, zeer groot zijn. Hij nam de leiding van het plan op zich, met alle moeilijkheden en angsten en indien wij verlangen een leven te leiden, zooals Christus deed, moeten wij gewillig zijn, op onze nederige, eenvoudige manier voor onze broeders en zusters, levenden en dooden te doen, wat Hij voor ons gedaan heeft. Het voorrecht van offerande voor onze broeders, levenden en dooden doet de waarde der zielen zeer groot schijnen.

De Heere zeide tot Mozes: „Dit is Mijn werk en Mijn glorie — om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen”. Een ziel moet wel een ontzettend groote waarde in de oogen des Heeren hebben, wanneer het Zijn werk en Zijn glorie is, om de zaligheid der zielen tot stand te brengen. Wederom zeg ik tot u, uit het diepst van mijn hart, dat de liefde van God tegenover Zijn kinderen nimmer zal verkouden. Indien wij de deuren openen, wanneer wij het aardsche werk doen voor hen, die ons zijn voorgegaan, dan geloof ik, dat door de komende eeuwicheden heen de Heere met Zijn eigenzinnige, ongehoorzame, onwillige kinderen zal blijven worstelen, tot Hij allen, die willen, zal terugbrengen. De profeet Joseph Smith zeide in zijn profetisch visioen: „Er is nimmer een tijd, dat de geest te oud is om tot God te naderen. Allen zijn onder het bereik van vergevende genade, die geen onvergeeflijke zonde hebben gedaan”.

„Dit is Mijn werk en Mijn glorie — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen.” Teneinde ons hoogste ideaal te verwezenlijken, om gelijk de Vader te worden, dienen wij derhalve te doen, wat Hij heeft gedaan. Ons werk dient het geluk van het menschdom teweeg te brengen en daarbij zullen wij glorie winnen. Teneinde Christus na te volgen, teneinde de zegeningen als gevolg van liefde en opoffe-

ring de onze te maken, dienen wij dienstbaarheid aan onze medemenschen te betoonen, levenden en dooden. Een ziel wordt van onbeschrijflijke waarde, daar het een middel is tot dienstbaarheid, waardoor wij onszelven kunnen verheffen tot de plaats en de macht der godheid.

Hoe zal ik dit hooge ideaal verwezenlijken? Ten deele kan ik dat doen door het dienen der dooden, ofschoon ik de levenden niet moet vergeten — ik dien de dooden niet voor de levenden te plaatsen, tenzij de dooden in deze aardsche verordeningen zeer hulpeloos zijn.

Eenige jaren geleden ging ik naar Europa met slechts een klein handjevol namen van mijn afgestorvenen. Maar ik verlangde vreugde en glorie van verdere dienstbaarheid. Ik wilde wat meer gelijk de Vader zijn. Daarom begon ik te zoeken naar meer genealogische gegevens. Het kostte tijd en geld. De Heere zegende mij, gaf me veel meer dan ik dacht mogelijk te kunnen bezitten, duizenden ervan. Wanneer ik er slechts enkele gevonden had, zou het feit, dat ik alles gedaan had wat ik kon, mij de vreugde hebben gegeven van iemand, die probeert het werk des Heeren vooruit te doen gaan. Wanneer ik er geen enkele gevonden had, zou ik toch vreugde hebben genoten door dienstbaar te zijn voor iemand, die niet van mijn bloed was. Daar een ziel zoo waardevol voor mij is voor het bereiken van mijn hooge bestemming, maakt het niet veel verschil wier namen ik neem, wanneer ik door de namen heenraak, die tot mijn eigen familie behooren. Mijn eerste verplichting strekt tot de mijnen, maar mijn grootste verplichting strekt tot het menschelijk geslacht. Wanneer een ieder persoon voor zijn eigen familie zorgt, zou natuurlijk na verloop van tijd voor het geheele menschelijk geslacht gezorgd worden.

In ons werk van genealogie, het doen van tempelwerk, het verzegelen der dooden, die begiftigingen hebben ontvangen, dat is, het werk afmaken zoover wij dat hier op aarde kunnen doen, door het openen der deuren van zaligheid voor degenen, die ons zijn voorgedaan — verwezenlijken wij ten deele het hooge ideaal, hetwelk een ieder Laterdaagsch Heilige zou bezielen.

De waarde van een ziel kan het beste worden geschat naar de uitwerking der verwezenlijking van des menschen hoogste ideaal. Zonder mijn broeder kan ik niet het hoogste bereiken. Zonder hem lief te hebben, kan ik niet opzien naar de hoogste plaats. Zonder opoffering voor hem kan ik niet verwachten, gelijk de Vader te worden. Wij zijn aan elkaar verbonden, een groote menschelijke familie, welke voorwaarts gaat tot een glorieuze bestemming.

VOOR JONGE OOGEN

Het lamme jongetje

Hij was maar klein. Hij was lam. Hij was slechts vijf jaar oud. Zijn moeder was een arme waschvrouw en zij woonde op een kleine kamer in een nauwe straat van een groote stad.

Den geheelen dag zat het jongetje in een leuningstoel op straat te kijken. Hij kon, wanneer hij wat voorover leunde, een stukje blauwe lucht zien boven den grooten winkel aan den overkant. Soms kwam een kleine witte wolk langs het blauwe heen zweven en soms een dikke grijze.

Maar de straat was veel belangrijker dan de blauwe lucht. Daar beneden waren menschen. In den vroegen morgen liepen mannen en vrouwen vlug naar hun werk. Later kwamen de kinderen naar buiten en speelden op de stoep aan den overkant. Soms dansten en zongen ze, maar dikwijls waren ze aan het ruzie maken. In de lente kwam de orgelman en dan scheen iedereen gelukkig.

Den geheelen dag zat de kleine jongen zoo met een bedroefd gezichtje naar buiten te kijken. Alleen wanneer zijn moeder aankwam, lachte hij en wuifde met zijn handje.

„Ik wilde, dat ik U zou kunnen helpen, moeder”, zeide hij op zeker avond. „U werkt altijd zoo hard en ik kan niets voor U doen”. „Oh, maar dat is wel waar”, riep de moeder uit. „Je helpt me, doordat ik iederen dag je vriendelijk gezicht door het venster zie. Je helpt me, wanneer je naar me wuift. Het maakt mijn werk lichter, want den geheelen dag denk ik eraan, dat je weer naar me zal zwaaien, wanneer ik thuis kom”. „Dan zal ik nog harder wuiven”, zeide de kleine jongen.

En den volgenden avond, toen de moeder naar boven keek, zag een vermoeide werkman dat, en hij keek ook naar boven. Hij zag toen zoo'n klein smal gezichtje daar boven voor dat venster. Maar wat een gelukkige glimlach op dat gezichtje! De man lachte tegen hem en zwaaide met zijn pet en het kleine ventje beantwoordde verlegen zijn groet.

En zoo ging het door. Den volgenden avond zeide de werkman tegen een kameraad: „Zeg, je moet eens naar boven kijken, naar dat kleine kereltje, dat daar zoo geduldig bij het venster zit”. En weer zagen ze een gelukkigen lach op zijn gezichtje, toen twee petten naar hem zwaaiden.

De dagen gingen voorbij en de jongen kreeg meer vrienden. De mannen en vrouwen namen een anderen weg, alleen om een vriendelijken groet van hem te ontvangen. Het leven scheen hun niet meer zoo moeilijk toe, wanneer ze er aan dachten, hoe moeilijk het voor hem was. Soms kreeg hij een bloem, soms een sinaasappel en dan weer een mooie gekleurde plaat. De kinderen hielden op met ruzie maken, wanneer ze hem naar hen zagen kijken en zij gingen spelen, om hem een plezier te doen.

„Zeg tegen dat ventje, dat we niet meer buiten hem kunnen”, zeide op zekeren avond één van de vermoeide werklui tegen de moeder. „Het is iets moois, om een goed, liefdrijk hart te hebben. Het maakt ons óók gelukkig en goed. Zeg dat maar tegen hem”.

En je kunt er van opan, dat ze dat deed. En hoe was dit alles nu gekomen?

Toen ik het bovenstaande verhaaltje las, toen dacht ik aan zoovele andere kindertjes, die wel kunnen loopen en op straat spelen en heen kunnen gaan waar ze graag willen, en die toch vaak met een boos gezichtje rondloopen, wanneer moeder hun eens vraagt om een boodschap te doen of op broertje of zusje te passen, terwijl moeder even weggaat. En daarom, jongens en meisjes, moeten jullie dit verhaaltje nog maar eens een paar maal goed doorlezen en dan, wanneer je een booze bui hebt of moeder je iets vraagt en je het niet graag doet, maar eens probeeren te denken aan dat arme lamme jongetje, die zoo weinig vreugde in zijn leven had en toch door zijn vroolijk gezichtje andere menschen tot zegen was! En dan weet ik zeker, dat je graag wilt probeeren, net zoo lief te zijn als hij!

Wie wil mij beloven, om het eens te doen?

OOM BEN.

RIJM VAN 'T ROTSGBERGTE

No. 4

Avond boven Zoutmeerstad

Grauwe avond kwam op Salt Lake City dalen,
Goudgloed ontstijgt aan 't hart van 't stratennet:
Lichte achtergrond voor 't mooie silhouet
Van Tempelvorm, waarop veel spitsen pralen.

Zij wijzen, zoo het schijnt, naar hemelzalen,
Recht, onveranderlijk als de eeuw'ge wet,
Aan iedre ziel, die heil begeert, gezet
Door Hem, Wiens mond alléén dit mocht bepalen.

Moroni staat met zijn bazuin geheven
(Moroni: 't beeld, op hoogste spits gesteld)
Als een symbool van 't Woord van Licht en Leven,
Dat uitgaat over 't wijde wereldveld.

En de achtergrond, waarop men 't schouwspel ziet,
Is 't Vredesrijk, dat glanst in het verschiet.

Salt Lake City, Utah.

Frank J. Kooyman

VOLGORDE DER VERORDENING TOT ZEVENTIGER VAN T. EDGAR LYON

Van vele zijden bereikt ons het verzoek van leden, om ter completeering der gegevens in hun Gedenkboeken, hun te willen mededeelen, door welke macht degenen, die hen doopen, bevestigen of verordineeren, handelen.

Teneinde aan dit verzoek te voldoen, laten wij hieronder volgen de volgorde der personen, die de autoriteit hebben ontvangen, anderen tot het ambt, waarvoor zij zijn geroepen, te verordineeren, tot op Pres. T. Edgar Lyon toe.

T. Edgar Lyon werd verordineerd tot Zeventiger in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen op 19 Mei 1929 door

J. Golden Kimball, President van het 1e Quorum van Zeventigers.

J. Golden Kimball, werd verordineerd tot Zeventiger op 21 Juli 1886 door William M. Allred.

William M. Allred werd verordineerd tot Zeventiger op 20 Mei 1845 door Levi W. Hancock.

Levi W. Hancock werd verordineerd tot Zeventiger op 28 Februari 1835 door den Profeet Joseph Smith.

De Profeet Joseph Smith werd verordineerd tot Apostel in Juni 1829 door Petrus, Jacobus en Johannes.

Petrus, Jacobus en Johannes werden verordineerd tot Apostel door den Heere Jezus Christus. (Zie Johannes 15).

GENEALOGISCHE KLASSEN

Eerste avond: Les 15. Leest en bespreekt de eerste vijf punten van hoofdstuk XXXVI van „*Wat Jezus leerde*”, blz. 144-146.

Vragen.

Bespreekt de eerste vier vragen aan het einde van dit Hoofdstuk, blz. 148.

Derde avond: Les 16. Leest en bespreekt de laatste vier punten in hoofdstuk XXXVI van „*Wat Jezus leerde*,” blz. 146-148.

Vragen.

Bespreekt de laatste drie vragen op blz. 148.

HUISBEZOEK-ONDERWERP VOOR JULI (Voor de Zusters)

Gedurende het bezoek zal met elkander Jacobus hoofdstuk 3, besproken worden.

»Ziet, Ik zende ulieden den profeet Elia, eer dat die groote en die vreeselijke dag des Heeren komen zal.«
(Maleachi 4:5).

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

Bij de plaat

Het beschilderde glas-in-lood-raam, hiernaast afgebeeld, stelt de letterlijke vervulling voor van deze belofte, meer dan twee en twintig eeuwen geleden door den Heere, bij monde van den profeet Maleachi, gedaan.

Elia, die is aangewezen, om over het plaatsvervangend werk te presideeren, het werk der verlossing van degenen, die zonder een kennis van het Evangelie zijn gestorven, staat hier afgebeeld met de „Sleutelen” der verzegelende macht, door welke, krachtens het Priesterschap van God, de menschen voor tijd en eeuwigheid aan elkander worden verbonden.

Op den voorgrond ziet men witte lelies en andere lentebloemen, symbolen van de Opstanding der dooden en de Verrijzenis uit het graf tot een hernieuwd leven.

Op den achtergrond verrijzen de spitsen van den heiligen tempel Gods, alwaar het verzegelingswerk voor de levenden en de dooden door het Heilige Priesterschap wordt verricht.

Het bezoek van President en Zuster Merrill aan onze Zending

Na een zeer drukke reis van twee maanden, gedurende welken tijd zij alle zendingen der Kerk op het vasteland hebben bezocht, kwamen President en Zuster Joseph F. Merrill van de Europeesche Zendingen op Zondag 10 Juni te Rotterdam aan. De 7e jaarlijkse O.O.V.-conferentie werd toen gehouden en onze geëerde bezoekers en gasten waren in staat de namiddag- en avondvergadering van deze inspireerende conferentie bij te wonen. Wij waren dankbaar, hun woorden van begroeting, wijsheid, raad en geloof te hooren, welke deze, onze geliefde leiders ons brachten. Zij waren getroffen door den wonderlijken geest, in onze conferentie aanwezig, en waren gelukkig, om zoovele leden van de Kerk in deze vergaderingen te zien.

Op Maandagavond woonden zij eveneens den eindwedstrijd bij in tooneelspel en zagen twee buitengewone opvoeringen van een geestelijk stuk „De Onzichtbare Hand”.

Dinsdag werd de geheele dag doorgebracht in een zendelingenvergadering, waarbij alle zendelingen, in de Nederlanden werkzaam,

aanwezig waren. Hier luisterden President en Zuster Merrill naar het persoonlijk verslag van elken zendeling, waarna de bezoekende autoriteiten vele mooie instructies gaven en aanmoediging tot de reizende zendingen, die in dit land arbeiden. De getuigenissen, in deze inspireerende vergadering gegeven, zullen lang in het hart van de aanwezigen herinnering en waardeering vinden.

Wanneer de Algemeene Autoriteiten der Kerk de zendingsvelden bezoeken, besteden zij immer eenigen tijd aan het onderzoeken der toestanden in de zending — leden, vrienden en zendingen — en dit bezoek maakte hierop geen uitzondering. Zuster Merrill informeerde naar den vooruitgang en verrichtingen van de Zusters Hulpvereniging en andere hulporganisaties, terwijl President Merrill de verslagen der priesterschapsquorums, zendingen-werkzaamheden nakeek en informeerde naar den voortgang, welken wij maken. Dit onderzoek bracht aan het licht, dat wij niet dien vooruitgang maken, welken wij dienen te bereiken. Vergeleken met de andere Europeesche Zendingen, zijn wij niet in de voorhoede van de Kerk van Christus in Europa. Maar geïnspireerd door de verrichtingen in het verleden, zullen wij grootere werkzaamheid aan den dag leggen in de toekomst en den evangelie-standaard hooger houden.

Na te hebben geluisterd naar het zoo bezielend zingen door aanwezige leden en vrienden van het lied „Houw en Trouw” aan het einde van de Zondagavondvergadering van de conferentie, dienen wij aan het werk te gaan en meer dan ooit de krachten in te spannen, om dit Evangelie van het Koninkrijk Gods te prediken.

President en Zuster Merrill hadden oorspronkelijk het plan eenige dagen bij ons door te brengen, verschillende gemeenten te bezoeken, waar openbare vergaderingen gehouden zouden kunnen worden. Door een dringenden oproep om Woensdagmorgen, 13 Juni, weer in Londen te zijn, waren zij genoodzaakt, Dinsdagavond Rotterdam te verlaten.

We zien hen met leedwezen gaan, zooals ik er van overtuigd ben, dat ook zij het jammer vonden, reeds te moeten vertrekken. Maar wij leven in de hoop, hen in de naaste toekomst wederom te mogen ontmoeten. Het is hun begeerte, met al de leden der georganiseerde vertakkingen te vergaderen en wij zien met verlangen uit naar den tijd, dat zij ons weer zullen kunnen bezoeken. Laat ons nu met alle macht aan het werk gaan, teneinde de dingen te volbrengen, welke God van onze handen verlangt. Laat ons niet vergeten de vermaning, opgeteekend in Leer en Verbonden, Afd. 38 : 40-42 :

„En wederom zeg Ik u, Ik geef aan u een gebod, dat elk man, hetzij ouderling, priester of leeraar, alsook elk lid, met zijne macht te werk gaat, met den arbeid zijner handen, de dingen die Ik geboden heb voor te bereiden en te volbrengen.

En laat uwe prediking eene stem der waarschuwing zijn, elk man tot zijn naasten, in zachtheid en zachtmoedigheid.

En gaat uit van onder de goddeloozen. Redt uzelf. Weest rein gij die de vaten des Heeren draagt. Zoo zij het. Amen."

Broeders en Zusters, Zendingen en Vrienden, laat ons deze verantwoordelijkheid in alle ernst en oprechtheid aanvaarden, zoodat wij niet schuldig bevonden zullen worden aan de zonden van verzuim en onverschilligheid.

Laat ons streven te doen, wat God van onze handen verlangt, zoodat wij niet zullen ontbreken bij de komst van den grooten en vreeselijken dag des Heeren. L.

ZEVENDE ALGEMEENE O.O.V.-CONFERENTIE gehouden op 7, 8, 9, 10 en 11 Juni 1934 in het gebouw »Excelsior« te Rotterdam

Donderdagavond. Deze vergadering, de eerste der conferentie, was voor de M.-Mannen de gelegenheid om tegen elkander uit te komen in debatten en voor de vuist weg spreken. Zij ving aan met het zingen van een lied door alle M.-Mannen „k Ben M.-Man in 't harte", waarna Br. Bertus Heining van den Haag het gebed opzond

Door Pres. T. Edgar Lyon was het welkomstwoord uitgesproken. De aanwezigen werden daarna in twee groepen verdeeld; een groep in de Zusters-Hulpvereenigingskamer, terwijl de andere groep in de zaal bleef. Het onderwerp van het debat luidde: „Aangenomen, dat de volkswelvaart bevorderd wordt door inflatie". De debatploeg van den Haag, bestaande uit F. H. Jacobs en M. J. Palache, bevestigende partij en J. J. Claus en G. Diender, ontkennende partij, slaagde erin, den beker in ontvangst te kunnen nemen.

Na herzameling in de zaal volgde thans het voor de vuist weg spreken voor M.-Mannen, waaraan door zes sprekers werd deelgenomen. De vertegenwoordiger der Rotterdamse gemeente, Wicher Panman werd daarbij winnaar verklaard.

Nadat door Ouderling Clyde A. Holdaway, welke over alle vergaderingen der conferentie de leiding had, nog enkele slotwoorden had gesproken, werd deze bijeenkomst geëindigd met het zingen van het lied „Ons O.O.V.-werk", waarna Br. Hans Ylst van Amsterdam dankzegging opzond.

Vrijdagavond. Wedstrijden in zang en Bijhoudstersvertellingen. — Deze bijeenkomst ving aan met het zingen door alle Bijenkorfmeisjes van het B.K.lied: „Wij Bijenkorfmeisjes"; door Zr. Jansje Copier van Utrecht werd gebeden.

Nadat door Zr. Tine C. Hartman een korte inleiding tot dit wedstrijdwerk was gegeven, werd allereerst overgegaan tot de Bijenhoustersvertellingen „Het Antwoord”, in welken wedstrijd Zr. Jansje Copier, B. H. van den Utrechtschen Zwerm won. — Daarna kregen de Bijenkorf-trio's de gelegenheid, zich te meten in het zingen van het „Dageraadlied”, waarbij het Amsterdamse trio, bestaande uit N. Knollema, J. Knollema, C. Pijl, Gerrie van Dorp, C. Bakker en Annie Ylst zich het beste toonde.

Nu kwam de beurt aan de Arenleessters-trio's, welke „Lentelied” zongen. Het trio van den Haag, bestaande uit C. Claus-Schoenmaker, D. van Deyl, Jo Keizer, B. Dijkhuizen, G. Dörr en R. Jacobs wist daarbij den beker te bemachtigen, welke van dien tijd af in den Haag zal blijven, daar hij door het driemaal achtereen winnen van die gemeente eigendom is geworden.

De M.-Mannen-kwartetten lieten daarna „Herders Zondagslied” hooren, waarbij het Haagsche kwartet, samengesteld uit A. Schumie, F. H. Jacobs, Bert Heining en Jack van Klaveren zich de eerste plaats wist te veroveren. — Het Rotterdamsche M.-Mannen-kwartet, hetwelk door omstandigheden niet naar de eereplaats kon mededingen, bracht als „toetje” eveneens hetzelfde lied op voortreffelijke wijze ten gehooore, hetwelk werd beloond met een spontaan en zeer hartelijk applaus, alleszins verdiend.

Tot slot werd gezongen „De O.O.V. gaat voort”, waarna Zr. G. van Leer van Overmaas de dankzegging uitsprak.

Zaterdagavond. Deze bijeenkomst, waarin wedstrijden zouden worden gehouden in Arenleessters openbare toespraken en Bijenkorfmeisjes weer te geven geschiedenissen, werd aangevangen met het zingen door alle Arenleessters van het lied: „Voor u ligt het groote leven”. Door Zr. L. Pasteijn werd des Heeren zegen gevraagd.

Na een korte inleiding door den voorzitter, sprak Zr. Annie Diender, 2e Raadgeefster in het J.V.O.O.V.-Hoofdbestuur, enkele aanmoedigende woorden tot de deelneemsters, waarna door enkele Bijenkorfmeisjes het verhaal werd verteld: „Wie stuurde het Kerstmannetje?”

Zr. Annie Ylst van Amsterdam werd winnares verklaard. Door de Arenleessters werden nu toespraken over vrije onderwerpen gehouden, waarbij Zr. T. Sehlmeijer van Rotterdam het hoogste aantal punten wist te behalen en zodoende den beker in ontvangst mocht nemen.

Als slotlied werd gezongen „Heil, heil de gaderplaats der jeugd”; dankzegging uitgesproken door Zr. C. Claus-Schoenmaker van Den Haag.

Zondagmorgen 10 uur. Deze openbare vergadering ving aan met het zingen van lied no. 6: „O, vast als een Rotssteen”,

waarna Br. Jacob Greeff van Amsterdam een gebed opzond. Gezamenlijk werd daarna gezongen lied no. 63: „Komt, hoort naar des profeten stem”. Ouderling Clyde A. Holdaway gaf een korte inleiding tot het wedstrijdwerk van de koren, hetwelk daarna gehouden zou worden. De koren van Amsterdam, Den Haag, Utrecht en Rotterdam zongen het lied „Aan Uw Hand, o Lieve Vader”, waarbij het Rotterdamsche koor winnaar werd verklaard.

Br. Willem van Gelderen van Rotterdam besprak nu het onderwerp „Het Geloof van een M.-Man”, waarbij door hem op duidelijke wijze het geloof en vertrouwen van Abraham werd aangehaald. „Wij kunnen er niet mede accoord gaan, dat alle moeiten en zorgen tevergeefs zouden zijn en we nimmer zouden kunnen hopen op een betere toekomst” aldus spreker.

Zr. Annie Diender van Den Haag besprak daarna „Drie dingen om te geven”, n.l. liefde voor onzen medemensch, een aalmoes voor de armen en waardeering voor meerderen. Op duidelijke wijze werd een elk der drie bovengenoemde punten door spreekster naar voren gebracht. Door een strijkorkestje, bestaande uit Brs. W. Reijs, Herman Berghuijs, Joh. Paaij en Zr. C. Martinus werd nu een muzieknummer ten gehoor gebracht „Herinneringen aan Sorrento”. Zr. Hermans Lyon-Forsberg, Consulterende Raadvrouw der Vrouwen- en Meisjesorganisaties in de Nederlandsche Zending gaf den aanwezigen door middel van haar toespraak vele vermaningen en opbouwende woorden. Spr. legde er den nadruk op, dat waarheid waarheid is; het maakt geen verschil, in welke taal zij ook wordt verkondigd. Spoort aan, immer zoo met onze naasten te handelen, als Jezus dat gedaan zou hebben en daarbij niet uit het oog te verliezen, dat zoolang wij menschen zijn, wij fouten zullen maken.

Br. Dirk Anjewierden Jr. van Utrecht behandelde het onderwerp „De Ouders en de O.O.V.”. „De jeugd in de kerk doet heden ten dage een kennis op, die vaak boven die der ouders gaat. Dit wil niet zeggen, dat de kinderen boven de ouders willen staan, doch dit brengt de tijd met zich mede. De kracht van het Evangelie schuilt in de jeugd en de jeugd is de toekomst.

Zr. Bep Bachet van Amsterdam gaf ons „Drie Dingen om op te kweken”, n.l. deugd, reinheid en eerlijkheid. Als leidsters in de O.O.V. kunnen wij slechts wijzen waarheen, doch een ieder moet voor zichzelf werken, om tot zijn doel te geraken. Eerlijkheid strekt zich niet slechts uit op financieel gebied, doch omvat eveneens een juiste kennis en waardeering van zijn persoonlijke eigenschappen. Reinheid is Uw onvervreemdbaar eigendom. Staart u niet blind op eens anders fouten.

Als slotlied werd gezongen lied no. 48: „De Geest Gods”, waarna door Br. Jack van Klaveren van den Haag dankzegging werd uitgesproken.

Zondagmiddag 3 uur. Het openingslied voor deze vergadering was lied no. 3: „Leid ons, Goede Meester”. Br. D. v. d. Waal van Dordrecht zond een gebed op, waarna de Bijenkorfmeisjes van Amsterdam, Den Haag, Utrecht en Rotterdam het „Dageraadslid” zongen.

Br. W. A. van Komen Jr. van Groningen gaf een toespraak over „Tweeërlei Lijders” en haalde als voorbeelden aan het leven van Job, den beproefde en Abraham, den getrouwe en sprak de overtuiging uit, dat de Heere Zijn kinderen wil helpen, wanneer zij beproevingen hebben te doorstaan. Zr. T. C. van Dekken, 1e Raadgeefster in het Hoofdbestuur der J.V.O.O.V., besprak „Jeugd en Leven” en zegt hoe vrij, vrank, vroolijk en vriendelijk de jeugd is. Wij zijn verheugd, om in de jeugd de waarheid te hebben, doch het is noodig, om tevens het ware leven te leeren kennen. Hiervoor is noodig, dat men geen slaaf wordt van slechte gewoonten, doch men steeds zijn best dient te doen, die te overwinnen en hierdoor zal het goede tot ons komen. De M.-Mannen van Amsterdam, Leiden, Den Haag en Rotterdam zongen als tusschenlied „Herders Zondagslied”. Br. Jacob Greeff van Amsterdam verklaarde daarna „De Blijdschap der Liefde”. Het streven naar goed uiterlijk en gedrag zijn wetten, die wij voor onszelf uitleven. Doch daarnaast zijn er nog zoovele andere wetten, die wij terwille van anderen kunnen uitleven. Er zijn menschen, die ons hebben geleerd van hen te houden, door hun nederigheid en het opzij zetten van eigen belang terwille hunner medemenschen. Het in harmonie kunnen omgaan met elkander schenkt ons de blijdschap der liefde. Zr. B. Bos van Groningen legde ons voor „Drie dingen om te leeren”, n.l. nederigheid, oprechtheid en welwillendheid. Jezus' leven is voor ons in alle opzichten een voorbeeld van nederigheid geweest. Legt er den nadruk op, dat wij niet alleen veel zullen leeren, maar tevens veel moeten afleeren.

Het „Largo” van Beethoven werd nu ten gehore gebracht door Zrs. L. v. Gelderen van Rotterdam en Willy Verstrate van Amsterdam op resp. orgel en piano. Br. M. v. Gelderen van Rotterdam besprak „Traditie en Idealen” en vergelijkt het leven van zekere menschen met schepen, die op zee rondzwalken en niet kunnen zeggen, waar zij heen gaan, noch waar zij vandaan komen. Men noemt ze kapers en men heeft er niets aan. Met de Heiligen der Laatste Dagen is dit echter niet het geval. De Idealen zijn de haven, waar zij vandaan komen en het uitwerken ervan is de plaats, waar zij heen gaan. Men dient niet slechts te leven op de oude traditie en idealen geheel uit te schakelen, doch men kan evenmin traditie uitschakelen en slechts op idealen bouwen, omdat beide aan elkaar verwant zijn.

De Arenleessters van Amsterdam Groningen, Utrecht, Den Haag en Overmaas zongen daarna te zamen het „Lentelied”.

Nadat door Pres. T. Edgar Lyon een kort welkomstwoord was gesproken voor Pres. en Zr. J. F. Merrill, voerde Zr. Emily Traube Merrill, Presidente der Z.H.V. en Consulteerende Raads-vrouw der Vrouwen- en Meisjesorganisaties in de Europeesche Zendingen het woord, waarbij Zr. J. A. Riet van Rotterdam voor haar vertaalde.

Spreekster spoorde een ieder der aanwezigen aan, in de organisaties te werken en de talenten te ontwikkelen. Zooals men groote en kleine menschen heeft, zoo zijn er ook menschen met veel en menschen met minder talent, doch een ieder kan de hem geschonken talenten ontwikkelen en in de organisaties aanwenden. Men dient daarbij echter niet uit het oog te verliezen, dat men met menschen tezamen werkt en er dus fouten gemaakt kunnen worden. Het is niemands recht of plicht, zijn naaste neer te halen of te veroordeelen. Liefde zal ons echter helpen op den weg tot succes en vooruitgang. Spr. sprak den wensch uit, dat een ieder lid der O.O.V. zal trachten, wanneer het werk in het najaar weer zal aanvangen, het ledental te vergrooten.

Tot slot werd gezongen lied no. 127 „Het Zaaïen”, waarna Br. E. Ylst van Amsterdam dankzegging uitsprak.

Direct na afloop dezer vergadering kwamen alle Bijenkorfmeisjes en belangstellenden in de Zusters-Hulpvereenigingkamer bijeen, teneinde enkelen B.K.meisjes insignes uit te reiken en in rang te bevorderen. Onderstaand vermelden wij de namen der B.K.-meisjes, die gedurende het afgelopen jaar hun best hebben gedaan om in deze vergadering een onderscheiding te kunnen ontvangen.

Bevordert tot Bouwster in den Korf: van Utrecht: Jansje Copier, P. v. d. Hazel, J. v. d. Sluis, A. Emo, B. van Hattum en J. Leeman; van den Haag: Mientje Diender en Annie van Leeuwen; van Amsterdam: Annie IJlst en Corrie Pijl; van Rotterdam: Jannetje van Beekum, Maryke van Beekum, Maartje Nieuwland en Bertha Kapteijn. Tevens werden enkele meisjes uit Amsterdam als Bijenkorfmeisjes toegelaten, terwijl aan Bijenhoudster W. Reijs van Rotterdam 3 insignes van verdienste en 3 bijenlijnen werden uitgereikt en aan Annie IJlst van Amsterdam, Jannetje en Maryke van Beekum van Rotterdam ieder een insigne van verdienste en een bijenlijn.

Dit alles had in de daarvoor voorgeschreven formaties plaats. Voor degenen, die daarin belang stelden, lagen eveneens in die kamer de aantekenboeken der Bijenkorfmeisjes en Arenleessters ter inzage, waarbij heel wat mooi en geduldwerk te bewonderen viel.

(Wordt vervolgd).

GROETEN AAN DE O.O.V.-MEISJES VAN DE EUROPEESCHE ZENDINGEN

Het is inderdaad reden tot dankbaarheid voor het Algemeen Bestuur der J.V.O.O.V. te weten, dat het werk van den Heere gestadig over de geheele wereld verspreid wordt. Te weten, dat het des Heeren plan is, de aarde te doen herleven door middel van Zijn „wonderlijk werk en een wonder” en dat de O.O.V. een der instrumenten is, welke Hij tot dat doeleinde gebruikt, vervult ons hart met groote dankbaarheid.

Iedere Laterdaagsche Heilige, jong of oud, dient zijn verantwoordelijkheid te beseffen en te begrijpen, dat iedere daad in zijn leven dit verlossingswerk tegenhoudt of vooruithelpt. God is geen aannemer des persoons. Iedere menschelijke ziel is waardevol in Zijn oogen, zoodat een ieder, dien wij bevoorrecht zijn tot de kudde van Christus te brengen door onze nederige pogingen en vooral door ons leven, ons tot eeuwige eer zal strekken.

Het moet waarlijk voor onze leden een vreugde zijn, om de eer te hebben, Zion in hun eigen land te vestigen en op te bouwen, waar dit ook moge zijn. Zion is „de reine van hart” en Gods alziend oog bewaakt ons allen en kent Zijn kinderen.

Wij hopen, dat onze dierbare leden in de Europeesche Zendingen zich verheugen in de werkzaamheden en gelegenheden, welke de O.O.V. biedt. We groeten u en ofschoon u ver verwijderd bent van het Hoofdkantoor der Kerk, gevoelen wij, dat u onze zusters en medewerksters bent en dat u één bent met ons in het uitwerken van dit glorieuze doel. Het is ons een genoegen, te weten dat u zoo goed georganiseerd bent en het programma zoo succesvol ten uitvoer brengt.

Met David gevoelen wij, dat wij kunnen zingen:

„Onze ziel wacht op den Heere. Hij is onze hulp en onze schild, want ons hart zal zich in Hem verheugen, omdat wij in Zijn Heiligen Naam vertrouwd hebben”.

Ruth May Fox.

Lucy Grant Cannon.

Clarissa A. Beesly.

Algemeen Presidentschap der J.V.O.O.V.

INHOUD

De profeet verzegelde zijn ge- tuigenis 193 De waarde der zielen 195 Voor jonge oogen. 197 Rijm van 't Rotsgebergte . . . 198 Volgorde der verordening tot Zeventiger van T. E. Lyon 199 Genealogische klassen 199 Huisbezoek-onderwerp voor		Juli 199 Van de Redactie: Bij de plaat 201 Het bezoek van President en Zuster Merrill aan onze Zen- ding 201 Zevende Alg. O.O.V.-Confere- rentie. 203 Groeten aan de O.O.V.-meisjes 208
--	--	---